

Către Veronica

AlinD

Tu Veronică, până de înger,
Ce-n ochi îmi erai, luminează și dor,
Privește nebunul, privește cum mor
Și-n jur prieteni, îmi cântă prohodul

Femeie privește, un om te-a iubit
Și-n condei, ți-a dăruit nemurirea,
Când soldații îți sorbeau iubirea,
Oare unde, femeie, eu am greșit?

Mercurul mă minte, creându-mi confuzii,
Iar zilele trec ca bătrânii pe drum,
Puterea mă lasă, să scriu sau să spun,
Că iubirea de tine, mi-a fost doar iluzii.

Mă sting, mă duc, mă așteaptă și cerul,
Criminalii mă laudă, apoi mă îngroapă,
Petrecându-mă lăcrimând până la groapă,
Mărturisește iubito, ai lăcrimat?

Versurile-mi udă, cu lacrimi, domnițe
Dar ce rost mai are, acum să le știu,
Eu te-am iubit cât am fost viu,
În somn te iubesc, dincolo de moarte!